

NEZMĚRNOST BOŽÍHO SLITOVÁNÍ

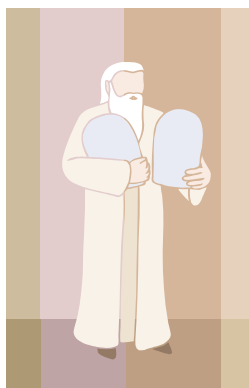
Mojžíš byl velkou osobností a to nejen v Izraeli. Dovedl na vzdorném a sebejistém faraonovi vymoci dovolení, aby izraelský lid mohl odejít z Egypta. Uměl se také o svůj národ postarat na poušti, nasytit ho a dát mu vodu. Přivedl jej přes všechna úskalí až k uzavření smlouvy s Hospodinem, že Izrael bude jednou provždy Božím lidem.

Ale sotva Mojžíš odešel na horu, aby dojednal s Bohem, co bylo ještě nezbytné, jeho národ si udělal zlaté tele, tančil kolem něho a páchal nestoudnosti. Je proto pochopitelné, že se Mojžíš velmi rozhorlil a Bůh mu také nabízí návrh: Škrtneme všechno, co bylo, já ten národ vyhubím a ty začneš znova. Z tebe a z tvých potomků učiním národ lepší, který bude mne i tebe poslouchat. A nyní přichází nečekaný obrat. Mojžíš se mění v přímluvce za nevěrný lid a prosí Hospodina, aby mu odpustil a pokračoval ve svém plánu na jeho převýchově.

Jednání Hospodina a našeho praotce Mojžíše by nás mělo vést k zamyšlení nad sebou samými. Duchovní a mravní obroda, která měla v celém našem státě k prospěchu všech proběhnout, se ale zřetelně zbrzdila a zatím se příliš neprojevuje svými plody. A ruku na srdce: Čí je to vinou? Jak jsme se vlastně zachovali my, křesťané? Nezačali jsme se rychle přizpůsobovat současnému mravnímu úpadku a celkovému pragmatismu, který ovládá sousední západní země? Neklaníme se i my svým způsobem „zlatým telatům“ a to pod nejrůznějšími formami svého hmotného zabezpečení? Nezvedáme někdy povýšeně hlavu s tím, že my si to přece můžeme dovolit. A tak snadno zapomínáme, v jakých podmínkách jsme ještě v nedávné minulosti žili, přestáváme si vážit pravé svobody Božích dětí a opouštíme duchovní hodnoty.

Toto je současná situace, ve které jsme se ocitli. A jaké je z ní východisko? Vzpomeňme si třeba na každé naše setkání s panem kardinálem Tomáškem, který nám v těchto posledních desetiletích dodával odvalu a elán jako novodobý Mojžíš prostými a přitom jednoznačnými slovy: „Jdi ve svém životě vždy cestou, kterou ukazuje Kristus a nebudeš bloudit. Proto pamatuj každý den na modlitbu, každou neděli na mši svatou, každý měsíc na svatou zpověď a svaté přijímání.“ Tato moudrá slova nám pomáhají objevit naši křesťanskou identitu, která je prvním a nezbytným předpokladem k vlastnímu obrácení a je také předpokladem Božího odpuštění. K tomuto sebepoznání přispěje nejlépe pohled na náš všední den. Náš každodenní život v nejobyčejnějších situacích nám ukáže, zda jsme malicherní, sobečtí, tvrdí v úsudcích i v jednání, nenasytní, pokrytečtí, bez odpovědnosti za druhé... Ze stovky jednotlivostí, vzhledů a zážitků se nám zjeví pravdivý obraz naší pravé tváře: I my jsme také zapleteni do vin a bídy, odpovědní za slabost našich farností, za lhostejnost mnoha křesťanů, jsme málo vzdáleni od zlatého telete.

Teprve v poznání, že jsme se často nacházeli mezi povykujícím lidem pod Sinajem, se otevrou naše oči pro pohled na Boží odpouštějící dobrotu: „Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil zkázu, kterou vyhlásil svému lidu.“ Tato krátká věta ukazuje celou dynamiku otcovské Boží lásky a útěchu nevyčerpatelného

milosrdenství. Literární, příliš lidské líčení Božího smilování na Mojžíšovu přímluvu, je pro nás průhledem do novozákonního svědectví Ježíše Krista. V něm nám vyšel Otec vstříc v nejzazší míře. Smrt Krista na kříži je nejvyšším důkazem Boží vůle odpustit a zůstat s námi ve slově a svátostech do konce časů, přivést nás přes naše viny k plnosti života. Celý život a hlásání Ježíšovo jsou ilustrací dnešní krátké věty, že Bůh je dobrý a odpouští. Proto odpustil Pán Zacheovi, cizoložnici, Petrovi i lotru na kříži, proto hlásal Ježíš v četných podobenstvích, že k nám přišel jako bratr a přítel, aby „hledal a zachránil, co bylo ztraceno“ (Lk. 9,10).

Cesta k sebepoznání nás tedy vede nejen pouští našich vin a slabostí, ale především k útěšným pramenům jistoty, že Bůh odpouští. Odtud dostaneme i sílu předávat toto odpuštění dál, jak nás tomu učí modlitba Páně: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům...“

PILÁTOVA ŽENA

Propuštěná Řekyně Praxedis z Říma, Julii, manželce Decia Gallica ve Vieně.

Vážená paní,

právě se dovídám, že legie Quinta Grassa má být v nejbližších dnech přeložena z Říma do Gallie. Jak mi sděluješ, hovoří se nyní stále ještě o tom, že prokurátor, když byl v zoufalství, bloudil z místa na místo, hledal a našel smrt pádem z helvetských hor. Tuto legendu není třeba uvádět na pravou míru. Víš, že je nepodložená: ne prokurátor, ale jeho manželka, má milá paní Claudia Prokula bloudila takřka všemi místy tohoto světa - říkám takřka, neboť existují i duchovní prostory, které nejen poukazují na význam světa, ale jsou ve vyšším smyslu tímto skutečným světem.

V den, kdy Ježíš Kristus stál před Pilátem, prožívá Claudia Prokula zlý sen. Po probuzení vypráví své služebnici Praxedis a ta její sen líčí v dopise:

„Když jsem k ní přistoupila, upřeně na mne pohlédla svými velkýma rozrušenýma očima... Vztáhla ke mně ruce, avšak hned po té je jako v ochromení nechala klesnout. „Nyní pro mne skončilo veškeré štěstí“, zajíkala se, měla jsem zlý sen a víš přece, má Praxedis, že sny za časného rána jsou

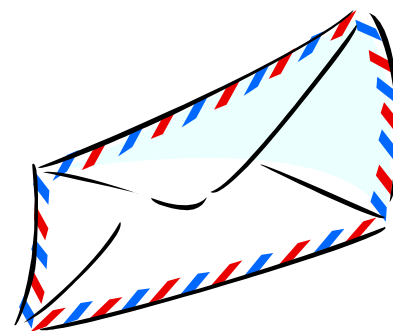
pravdivé.“ a vyprávěla mi:

Ocitla jsem se v zšeřelém prostoru, v němž bylo shromážděno množství lidí, kteří se jakoby modlili, avšak jejich slova se kolem mne přelévala jako bublající voda. Náhle však, jakoby se mi uši do široka rozevřely, či jako by z temného vodstva prudce vyrazil proud do výše tryskající fontány, zaslechla jsem s nesmírnou jasností slova: Trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel, pohřben jest... nedovedla jsem si vysvětlit, jak se jméno mého muže dostalo do úst těchto lidí, ani co by slova mohla znamenat; přesto jsem z nich pocítila neurčitou hrůzu... Zmatena jsem chtěla místo opustit, avšak již jsem se ocitla jinde, v místě ještě tajemnějším, které připomínalo coemeteria před římskými branami, a bylo ještě více naplněno modlícími se lidmi. I zde padla hrůzou mne naplňující ořesná slova: Trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel a pohřben jest. Pokoušela jsem se osvobodit, avšak dostala jsem se znovu do jakéhosi uzavřeného prostoru, který měl tentokrát v sobě cosi posvátného, a opět zaslechla z úst zde shromážděných modlících se lidí jméno svého muže. Spěchala jsem dále: prostor za prostorem se přede mnou rozevíraly, chvílemi jsem měla za to, že poznávám jeden z dobře známých římských chrámů, byť zvláště proměněný: viděla jsem mramorové ambony se zlatým a rudým kamenným vnitřkem; avšak ani jediný z mi známých obrazů bohů...

Ustala, neboť bylo zvenku slyšet už drahnou dobu vzrušenou změť hlasů. Nyní proniklo k našemu sluchu i prokurátorovo jméno a jako v tajuplně proměně zmíněného hlasu ze snu zaznělo mnohohlasé volání: „Na kříž, na kříž s ním!“

Daleká staletí, jimiž podle svého snu prošla, naplnila přítomnost hrůzou a tato přítomnost se chystala, aby vidění mé paní potvrdila. Pohled na její smrtelně pobledlou tvář mi pověděl, že si myslela totéž.

Abych ji uklidnila, zavolala jsem jednu z otrokyň a otázala jsem se jí, co

se venku děje. Odvětila, že Židé přivlekli jakéhosi muže, o němž tvrdili, že se chce stát králem, a že jej prokurátor musí dát ukřižovat. Je to zřejmě zlý a nevděčný lid, neboť tento Ježíš Nazaretský jim velmi prospěl, učinil mnoho zázraků a uzdravil mnoho nemocných... Když jsme osaměly Claudia Prokula zvolala: „Dobrá Praxedis, běž k mému muži, popros jej ve jménu vši mé lásky, aby obžalovaného osvobodil. Pospěš si, ve jménu všech bohů, pospěš si!“

Pilát se právě chystal vyjít k zuřícímu davu.

Přednesla jsem své poselství - klidně mi naslouchal, žádný výraz jeho uzavřené tváře neukazoval na to, že spěchá. Myslím, že kdybych hovořila půl hodiny, že by mne nepřerušil, ano, připadalo mi přímo, že je mu naprosto vhod, nechává-li ten vzpurný lid venku čekat. K němu mnohdy uměl být nejmlčenlivějším způsobem jízlivý... „Dobrá, Praxedis, děkuji tvé paní. Pozdravuj ji ode mne,“ řekl konečně a ačkoliv mi jeho tvář neprozrazovala nic z toho, co si myslel o mém poselství, měla jsem určitý dojem, že mu nebylo vítáno, jako by téměř potvrzovalo jeho vlastní názor na zajatého.

Spěchala jsem ke své paní a ohlásila jí, že mě prokurátor blahosklonně vyslechl...

Náhle k nám vtrhla otrokyně, které jsem se předtím vyptávala na příčinu sběhu lidí. „Ó, paní, tvůj muž přece jen dává zajatého ukřižovat, zvolala, „a jeho přátelé pevně věří, že mu po stranách stanou andělé Boží.“

(Úryvky z knihy Pilátova žena od Gertrud von le Fort zpracovala M. F., knížku lze půjčit ve farní knihovně)

Z FARNÍ KNIHOVNY DOPORUČUJEME

Kateřina Lauchmanová – **Vězení s klíčem uvnitř**
(Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1996)

„Seděli v temnotách šeré smrti, v železných poutech a ponižení, neboť se vzepřeli tomu, co řekl Bůh...“

(Ž 107,10)

Poutavé čtení a rozjímání na velmi zajímavé téma - „vězení neopuštění“ a „vězení samospravedlnosti“. Povídání o tom, jak těžké je „odpustit“ či říci „promiň“. O tom, že překročit práh třetího tisíciletí jako „práh naděje“ vyžaduje hluboké usmíření člověka ve všech jeho vztazích: ve vztahu k sobě, k Bohu, k druhým, smíření mezi

církvemi a národy....

(Mach)

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA**V březnu oslaví:**

55 let	paní Alena Neugebauerová	z Horní Čermné
50 let	paní Ludmila Svobodová	z Dolní Čermné
77 let	paní Miluška Bednářová	z Petrovic
88 let	paní Marie Andrllová	z Dolní Čermné
78 let	paní Marie Hejlová	z Dolní Čermné
81 let	paní Marie Šedařová	z Verměřovic
77 let	paní Věra Mlynářová	z Verměřovic
77 let	paní Ludmila Páchová	z Dolní Čermné
90 let	pan Rudolf Formánek	z Dolní Čermné
50 let	paní Helena Faltejsková	z Dolní Čermné
55 let	pan Jan Betlach	z Horní Čermné

Všem oslavencům srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Otec Pavel

ZE ŽIVOTA FARNOSTI**PEHUMÁCKÁ SVATBA**

Jak víme, v listopadu měli svatbu Daniel Klíž a Maruška Maříková. Oba z našeho společenství. Je to tedy šťastný okamžik pro ně i celou farnost. Pokusme se jej proto přiblížit všem.

Pečení koláčů je setkáním kuchařek, které naplní celý dům veselým vyprávěním a smíchem. Něco jako bývalo dříve při draní peří.

I příprava mašliček. To je zase loučení se svobodou. Markéta s mládeží vyzdobila kostel i sál, v předsáli vystavili fotky ze života snoubenců a smutečním oznámením pochování svobody. Na sále udělali hezký skautský koutek.

Pak se přišli rozloučit kytarou a zpěvem pod okny.

Svatba je v jedenáct. I tak je to shon. Zdobení hostí, aut, pohoštění... nepřišel svědek, nevdá, zastoupí ho jeho žena, ta přijela totiž dříve. Nevěsta není vidět, je tu však jiná. Nedočkavě vyhlíží ženicha a baví hosty. Ženich přijíždí. Zdaleka slyšíme houkání ozdobených aut. Už se domáhá vstupu do domu. Vyvolenou si však musí najít sám. Jak se dostat do domu, to ženich ví dobře, jen falešná nevěsta Růža mu to ztěžuje. Vrhá se do cesty a dožaduje se přízně. Ženicha sleduje také kameraman. Již prohledali celý dům a nevěsta nikde. Až v bráskově bytě.

Po dojemném požehnání rodičů se kolona aut vydává na cestu, vroubenou zatahujícími dětmi. Konečně jsme u kostela. Před začátkem obřadu zasvíští brzdy u auta pražské značky. Z auta vybíhá svérázný mladík a šťastně objímá nevěstu. Je to náš očekávaný svědek. Zabloudil prý kamsi k Výprachticům a Lanškrounu. Vše je pro něho nové. V kostele nebyl snad nikdy a myrtu na klopou, to prý taky nikdy neviděl.

Obřad provází kytary a zpěv naší mládeže. Otec Seidl připomíná, že manželství uzavřené před Bohem je radostí snoubenců a s nimi celé církve, ta totiž věřící lidi potřebuje. "Svou budoucnost stavějte ne na písku, ale na skále, tj. na Bohu. Vím, Dan v sobě má odpovědnost. Poznal jsem jej mezi skauty a nebojím se o něho, ani o Marušku."

Manželský slib slyší skoro plný kostel lidí. Svědek Milan při obřadu znovu

vyčníká. Vše je pro něho nové a zvláštní. Náš prostý kostelík jej uchvátil. Vše si dlouze prohlíží a po obřadech nešetří chválou ani jeho kamarádi. Přijeli z Klučova u Prahy. Divili se, že tuto malou vísku znám. Kdo zná moji lásku k historii, divit se nebude, je tam totiž praslovanské hradiště.

Konec obřadu a blahopřání. Samé polibky, jen kmotříčka dává oběma křížek na čelo. Dojemný okamžik. Kamarádka z Jizerských hor pro slzy nemůže mluvit. A svědek Milan znovu boduje: "Tak ty už jseš, Maruško, vdaná!? A, pane farář, kam se mám podepsat, to víte, jsem jen z opice."

A už jsou tu Pehumáci. Ve vojenském. Poddůstojník Dan dostává rozkaz zúčastnit se zátahu na zločince Kájínka. Vždy dlouze přemýšlející než odpoví, major Chlemstal to schválně. A zločinec Kájínek se už plíží. Obrovský nůž a kukla. Jako Rambo. Samozřejmě. Utekl. K tomu Dan je raněn a zdravotnice Maruška jej ošetřuje stříkačkou na krystýr. S ovázanou hlavou dostává Dan povýšení na kapitána. Tlampač už vyzývá k cestě do sálu. Ve dveřích obvyklý přípitek, talíř a střepy pro štěstí. Vinou narušitelů, dědy a Matouše, zametají třikrát.

Pehumácké svatby vždy provází soutěže a scénky ze života snoubenců. Ti po obědě a focení podstoupí manželský test v režii Káji z Dohalic, bratra nevěsty. V následující soutěži rodičů a snoubenců, přemýšlivý Dan na přání udělat z kancelářské sponky kroužek, okamžitě stočil drátek kolem nohy židle. Před večeří dohalití předvedli scénku, ve které hráli i jejich malé děti:

1. obraz - Dan a Maruška sedí v páté třídě a pod lavicí si dopisují. Maru, chceš, dám ti myš!? - Nechci, máme jich doma dost. - A měla bys čas? - Dnes ne, mám klavír u Plháků. - Tak zítra na hřbitově, tam je aspoň klid.

2. obraz - Maruška Danovi dělá tatarku, on si však brambory polije kečupem. - "Tak pro koho to teda dělám?" Po obědě Maru myje nádobí a hovoří s Danem, který již za ní přes dvě židle spí.

3. obraz - Mamuka a Daník se schovávají tatínkovi, který jde z práce. U oběda však Daník svalí židli. - "Po kom jen ty zlobivé děti jsou?" Při mytí nádobí se maminka Maruška ptá, jakou scénku s dětmi nacvičí na vánoce, ale tatík Dan už zase spí. Maruška se chce zlobit, ale děti jim nakreslili srdíčko a domeček, to co rodičům nejvíc leží na srdci. Mít se rádi a dobře bydlet. - "To máme ale hodné děti, inu, mají být po kom."

4. obraz - Čekají děťátko. - "Všechna hezká jména už v příbuzenstvu máme, budem se tedy opakovat. Kluk bude Kája, holčička Anička (jména autorů scénky)!"

Po scénce Kája hraje na akordeon, střídají ho Jirka a Markéta na kytaru. Po večeři je scénka Pehumy:

1. obraz - První sv. přijímání - nejprvnější setkání Dana a Marušky. Je to věrná kopie obřadu, včetně kostelníka s měšečkem.

2. obraz - Tábor skautů v Dolanech. Při vyskakování z vlaku se Danovi zapřel ve dveřích batoh. Byl z toho celý polámaný, tak mu kamarádi udělali masáž. Při přepadu je hlídka viděla, oni však utekli i s vlajkou.

3. obraz - Polední přestávka. Pro Marušku a několik přátel je to příležitost k modlitbě v kostele. - "Za Jirku a Radku, aby se měli rádi. A pomodlíme se za naše budoucí manžele a manželky." Při hře na schovávanou děvčata chtějí vylézt na strom. Chlapci už obešli kostel a děvčata se schovat nestihla.

4. obraz - Tábor ve Valteřicích, který Maruška a Dan s kamarádem přepadli. Stříleli poplašnými kuličkami, pak se stihli schovat u kuchařky. Znovu šli střílet, zpět to nestihli, vylezli tedy na stromy. Skauti je našli a zespodu jim vzali boty i ponožky. Pomohli jim pak ale vybrat z nohou trny, které pochytili záškodníci cestou na boso. "A kde jsme byli předtím? Zeptejte se paní Maříkové!" - "Tak to jsme si paní nemysleli, že kryjete záškodníky." - "Nemohu za to," odpoví ona, "že mám děti na obou stranách."

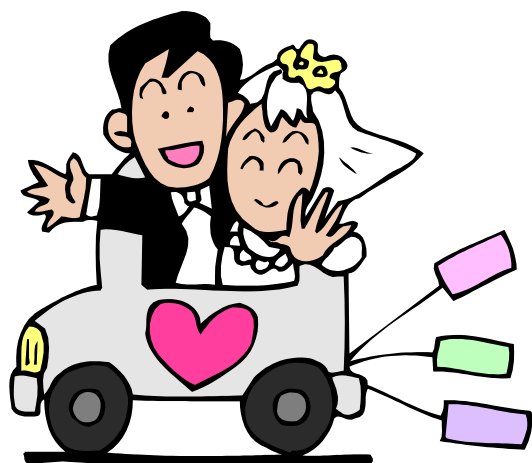
5. obraz - Manželé jsou na koncertě bratří Nedvěďů. Franta je nádherně tlustý.

6. obraz - Rodina sedí u televize a přepíná programy: Nova - Ten strakatý kouše. Paegas. Prima - Rambo II., ČT1 - Bráník, to jsou zlatý písky, a takhle hučí Niagára (kovář do sebe vyklopí půllitr piva do dna), tak vidíš, kam bys chodil, ČT2 - Rocky (box), Nova - Mulder a Scullyová - Akta X. "Ale stejně to bylo lepší, maminko, když jsem přepadali tábora a tak. Víte co, děti? Vypnem televizi a půjdeme si hrát, ano?" - "Anóóóóóó!"

Jediný, kdo se asi při scénkách nudil, byl italský přítel Danovy sestry Verči. Ta mu totiž nestačila všechno přeložit.

Všechny mezery mezi scénkami byly vyplněny hudbou diskžokeje Pavla Mareše. Po desáté večer se ještě uskutečnil pokus o únos nevěsty, ale Dan si ji dobře hlídal.

Pro návrat domů připravili kamarádi překvapení ještě přímo v Písečné. Zabarikádovaný domek uklízeli manželé a Danův tatínek snad dvě hodiny.

ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE

Něco z historie Pehumy - část 1

(Zpracováno na základě výpisků z Pehumácké kroniky – první šerif Honza Hubálek)

Na podzim v roce 1985 jsem se vrátil z vojny, a opět jsem se vrátil k požehnanému projektu „CHALOUPKY“. O rok později jsem nabídl Vaškovi Pecháčkovi a Káju Maříkovi, abychom společně slyšená témata o Božích věcech probírali přes rok do prázdnin společně. Začali jsme v „Turecku“ u Maříků. Počáteční ostych brzy překonala zvědavost a tak se brzy připojili další sourozenci. Podobně to bylo i u nás doma, no a u Pecháčků se později připojila Blaženka. Centrem zůstala příprava na „letní chaloupky“, ale brzy jsme připojili i další aktivity a to hlavně v přírodě.

Název PEHUMA je mnohem pozdější, vznikl asi po 3 letech, po založení spolča. Vymyslel ho Vašek Pecháček, proto je jeho jméno také na prvním místě. PE-HU-MA tj. Vašek PEcháček, Honza HUBálek a Kája MAřík.

Ze současnosti:

Silvestr 2000 aneb jak to vlastně oslavili...

Stejně jako loni jsme zvolili staříčkou usedlost na horách v obci Jedlina u Klášterce nad Orlicí. Přípravy začaly už týden dopředu. Valilo se to na nás ze všech stran. Odchyt nedělního oběda a jeho naložení, zajištění dopravy, dřevo, počasí...

Přípravný tým vyrazil do mrazu už v pátek a trochu v chaloupce vytuhl. Sobota byla už od příjezdu ostatních ryze pracovní: vyházet sníh, nařezat dřevo, zútulnit světničky a další. Po večeři – guláš ala cibulák – stejně jako ostatní jídla **vařili kluci** za morální podpory zkušených kuchařek – jsme si zahopsali do rytmu Hrobaře a dalších hitů. Pro zájemce se pak konal růženec s duchovním tématem v romantickém prostředí lednové vánice (pro mě to byl jeden z nejsilnějších zážitků na Jedlině), ostatní šli obcerstvit svá tělíčka zaslouženým spánkem.

Silvestrovský den jsme slavnostně zahájili zaspáním a tak se plány na

společnou procházku na mši sv. do Klášterce mírně zhroutili. Jen někteří chlupci pak líčili zážitky z jízdy autem do kostela. Zbytek osazenstva chaloupky se věnoval relaxaci a přípravě oběda. Ten málem shořel, přestože se griloval na sněhu a rtuť teploměru ani nevylezla z baňky. Králík na ohni byl asi trochu šílenost, ale ta romantika nás prostě lákala. Nakonec byl jemně přičmoudlý ale s rýží všem chutnal. Pak už nastoupila druhá směna na odpolední mši svatou do Českých Petrovic. Z té se nás vrátilo o pár Čermáků víc (v této době nás bylo asi 22 ks) a po zahřátí jsme vyrazili do plání zahrát si nějakou tu bojovku. Byly jsme na kost promrzlí, někteří z nás dokonce lehce zranění, ale bylo to super. V nitru našeho přechodného domova pak vypukla hlavolamová horečka se sirkami pod vedením Petra M. Kdo nepropadl kouzlu hry, vařil večeři.

Po umytí a vyleštění posledního talíře začal večerní Silvestrovský program. V úvodu pamětníci vzpomínali na válečná léta, to když mezi nás vpadli dva němečtí vojáci a jeden partyzán (docela krvák), pro jemnější povahy pak byla připravena pohádka O Šípkové Růženě a nakonec došlo i na polibky. Všichni si museli rtěnkou „zkrášlit“ ústa a pak tajně otisknout rty do připravených papírků. Ty pak Ondra sesbíral, sepsal čísla a pak už jsme jen hádali, kdo líbal který papírek. Hra se natolik protáhla, že jsme se hned po ní už ztišili a vyprávěli si zážitky z uplynulého roku. Převažovalo hlavně setkání mládeže v Římě a Velehrad. Asi 10 minut před půlnocí jsme společně vyšly ven a při modlitbě děkovali za celý rok. Každý mohl připojit své prosby a díky. V této neopakovatelné atmosféře minula půlnoc, vzduchem začaly hvízdát rakety, obloha jen zářila a naše tváře taky. Ani se nám pak nechtělo zpátky, i když všem dával děda Mráz pořádně do těla. Po odpálení ohňostroje se sousedy následoval připitek s přáními a vřelými objetími. Pomalu ochabující smysly nám všem

dokonale osvěžil ještě zpěv chlapecké scholy Pavla M. a po odeznění tohoto nevšedního zážitku jsme se pomalu začínali ukládat ke spánku. Několik odvážlivců spalo na půdě a tak zakusili, jak chutná noc polárních badatelů.

Ráno se někteří pokoušeli rozproudit krev honičkou a rvačkou ve sněhu na boso a do půli těla. (jsou i lepší způsoby jak se zahřát – poznatek autora). Po snídani nastala méně radostná fáze akce, totiž balení a úklid a pak už jen cesta domů. Vzali jsme to přes mši sv. v Českých Petrovicích a z Jedliny pak autobusem do mateřské farnosti. Zůstala jen přípravná četa, která celé sídlo uvedla do původního stavu a odvezla veškerý proviant. Vrátila se neplánovaně ještě večer díky ztrátě klíčů ve sněhu ale vše se nakonec v dobré obrátilo, klíče jsou na světě a my máme zase na co vzpomínat.

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

O NADĚJI

Pršlavý, podmračený adventní den. Jak příznačné pro setkání se smrtí – napadne mne cestou ke kostelu. Jdu totiž na pohřeb...

Maruška Nováková pro mne byla někým, koho jsem na své životní cestě potkávala a mýjela jen velmi zřídka. A přesto mne její „život pro druhé“ navždy a nesmazatelně oslovil. Snad proto jsem cítila potřebu jít se s ní naposledy rozloučit.

Pršlavé, podmračené adventní odpoledne. Jak nedůležité a nepodstatné, odchází-li někdo k Pánu tak, jako odešla ona. Cítím radost a pokoj, snad se mi chce i zpívat. Jdu totiž z pohřbu...

Stejně jako se rozdávala po celý život, dokázala obdarovat ještě i po smrti – dala mi NADĚJI. Naději, že každé „adventní čekání“ dojde naplnění.

Na závěr jsem si vypůjčila slova básně Jany Moravcové ze sbírky Dobrý déšť. Snad lépe vystihnou mé pocity, o něž jsem se tu s vámi chtěla podělit.

Jsou smršťe,
přivaly vod,
potopy.

Jsou stromy vyschlé do
poslední mízy...

Jak je to asi těžké –
být dobrý jak déšť,

kteřý se bez pohromy rozdává cizím životům –
a zmizí.

Být stromem, kteřý dává stín,
být špetkou světla na soutoku cest,
kamením, kteřé jednou z rozvalin
vezmou a vloží do základů měst,
být horečkou, jež v lásce třeští,
být aspoň jednou něčím snem...

A nakonec být ještě kapkou v dešti,
na kteřý v horku čeká zem.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Ne 4. 3. – 18.30 hod.	Dva na koni, jeden na oslu v podání ochotnického souboru Tyl z Králík v sále kina v Jablonném nad Orlicí
Pá 9. 3. – 19.30 hod.	Mládežnická dechová hudba – koncertní vystoupení v sále kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 24.3. – 18.00 hod.	Velikonoční výstava Kulturní a informační centrum čp. 30 v Jablonném nad Orlicí, výstava potrvá do 14. dubna 2001

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Březen 2001				
4.3.	Ne	1. neděle postní	7.30	Vávrovi 270
			10.30	Venclovi 288
11.3.	Ne	2. neděle postní	7.30	Vávrovi 296
			10.30	Marešovi 271
18.3.	Ne	3. neděle postní	7.30	Moravcovi 267
			10.30	Pecháčkovi 53
25.3.	Ne	4. neděle postní	7.30	Plhákovi 277
			10.30	Nastoupilovi 272
26.3.	Po	Zvěstování Páně	18.00	p. Holečková 281

Duben 2001				
1.4.	Ne	5. neděle postní	7.30	p. Havlová 247
			10.30	Macháčkovi st. 55
8.4.	Ne	Květná neděle	7.30	p. Vašíčková 27
			10.30	Dostálovi 293
12.4.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00	Macháčkovi ml. 55
13.4.	Pá	Velký pátek	18.00	Macháčkovi Z.,M. 55
15.4.	Ne	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.30	Hubálkovi 61
			10.30	Klekarovi ml. 292
16.4.	Po	Pondělí velikonoční	7.30	Matějkovi 58
22.4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30	Řehákovi 283
			10.30	Bednářovi 285
29.4.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30	Klekarovi st.292
			10.30	Jansovi 65

ÚSMĚVY

Malá Maruška se ptá maminky: „Mami, je pravda, že se člověk po smrti změní v prach?“
Maminka přikývne.

„Tak to za naší skříní muselo umřít už hodně lidí!“ konstatuje dcerka.

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Během roku prožíváme v církvi řadu nejrůznějších svátků. Některé jsou větší, některé menší. K nejoblíbenějším u vás dětí určitě patří Vánoce. To je zcela pochopitelné. Jak se však překulí zima, s jarem přicházejí svátky pro nás všechny snad ještě významnější - Velikonoce.

Když se doma chystá nějaká společná oslava nebo čekáme nějakou návštěvu, vždycky tomu předcházíme přípravou. Chceme, aby vše bylo pěkně uchystáno a abychom prožili hezké chvíle.

O co více se pak snažíme dobře připravit na tak velké svátky, jako jsou Vánoce nebo Velikonoce. Víme, že Vánocům vždy předchází doba adventní - doba očekávání příchodu malého Ježíška. Před Velikonocemi zase prožíváme dobu postní. Ta trvá poněkud déle než advent a vždy ji zahajuje Popeleční středa.

Právě za pár dnů tento den prožijeme. Při mši svaté bude kněz udílet všem věřícím na čelo popelec. Možná mnozí z vás půjdou s rodiči na tuto mši svatou a přijmou popelec také.

Budou následovat jednotlivé dny postní doby, jeden za druhým, jako korálky na šňůrce.

Zkusme si každý den, třeba při večerní modlitbě, uvědomit, že Pán Ježíš nás všechny miluje, stará se o každého z nás, jako se nejlepší pastýř stará o své ovečky. Záleží mu na každé, i té nejmenší, ovečce natolik, že za její záchranu dává to nejcennější, co má - svůj život.

Na obrázku je namalován pastýř s ovečkami. Obrázek si pečlivě vybarvíte a zkuste najít i jednu ovečku, která se trochu „zaběhla“ a je schovaná. Vybarvený obrázek si pak vystavte třeba na nástěnkou, aby vám každý den připomínal, na co chceme v postní době myslet.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Postní doba

Na 28. února v letošním roce připadá Popeleční středa. Vy, starší děti, jste již mnohokrát přijaly při mši svaté, slavené v tento den, popelec - znamení, které vám kněz udílí se slovy: „Čiňte pokání a věřte evangelium!“ Je to pro nás všechny výzva na celou postní dobu.

Jak tomu rozumíme? Činit pokání - obrácení.

Každý z nás kráčí po své životní cestě. Tu provází naše skutky - dobré, ale i zlé. A je teď na nás, abychom se „jakoby“ zastavili, ohlédli a uvědomili si, co je dobré, a co zlé. Od zlého se chceme rozhodně odvrátit a orientovat se na dobré, navrátit se k Bohu. „Mluvit“ s ním a vše mu svěřit, protože on vidí náš život Božím pohledem, v souvislostech, které my někdy nevidíme. Právě proto se v postní době budeme snažit něčeho zříci, abychom tak otevřeli Pánu Bohu větší prostor v našem životě.

Pokusme se s ním více setkávat při modlitbě. Třeba se nám osvětlí nějaký úsek naší životní cesty, pochopíme její smysl nebo objevíme způsob, jak můžeme pomáhat bližním. A zcela určitě nás takto prožitá postní doba dobře připraví na oslavu Velikonoc.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

8. neděle v mezidobí
25. února 2001
8. týden / 2001

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

26. února - pondělí 8. týdne v liturgickém mezidobí
7.00 – 17.30 Dolní Čermná – výstav *Nejsvětější svátosti oltární, zakončený společnou adorací a svátostným požehnáním*
18.00 Dolní Čermná - za Miladu Stejskalovou, manžela a syna
27. února - úterý 8. týdne v liturgickém mezidobí
7.00 – 17.30 Dolní Čermná – výstav *Nejsvětější svátosti oltární, zakončený společnou adorací a svátostným požehnáním*
28. února - středa **POPELEČNÍ STŘEDA** – tímto dnem zahajujeme postní dobu, která nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k soustředěnosti, sebeovládání, kajícínosti a smírnému odčiňování hříchů.

Účast na bohoslužbě se dnes velmi doporučuje!!!

Den přísného postu od masitých pokrmů a dospělým věřícím od 18-ti do 60-ti let je nařízena újma v jídle, což znamená, že je dovoleno se do sytosti najíst jen jednou během dne. Tímto postem nejsou vázány malé děti a nemocní lidé.

Při večerní mši svaté se bude udílet popelec, který je výzvou k pokání.

1. března - čtvrtek 18.00 Čermná – na úmysl dárce
po **Popeleční středě**
6.45 Dolní Čermná – na úmysl dárce
18.00 **Verměřovice** – na úmysl dárce
2. března - pátek po **Popeleční středě - první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**
17.30 Dolní Čermná – **pobožnost Křížové cesty**
18.00 Dolní Čermná – na úmysl dárce
3. března - sobota po **Popeleční středě, první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného Srdce P. Marie**
6.45 Dolní Čermná – za živou rodinu
17.00 **Petrovice** – za Josefa Kekeláka, rodiče a duše v očistci

4. března - neděle – 1. postní

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za rodinu Plívovou a Reslerovou
Verměřovice - 9.00 h. – na úmysl dárce
Dolní Čermná - 10.30 h. – za farníky
Dolní Čermná - 15.00 h. – pobožnost křížové cesty

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

- ve farním kostele: středa od 16.00 – do 17.55 h.
pátek od 15.00 – do 17.55 h.
- v ostatní dny se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté
- ve Verměřovicích: čtvrtek od 15.00 – do 17.55 h.
v Petrovicích: sobota od 16.00 – do 16.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	
zkouška zpěvu dětí	pondělí	26.2.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
mše svatá pro děti	pondělí	26.2.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
pravidelná návštěva nemocných a starších farníků před 1. pátkem	čtvrtek	1.3.	dopoledne	Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty - mládež	pátek	2.3.	dopoledne	Dolní Čermná a Petrovice
schůzka ministrantů	pátek	2.3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	sobota	3.3.	9.00 h.	fara Dolní Čermná
	neděle	4.3.	15.00 h	kostel Dolní Čermná

Otec Pavel

POUTNÍK, BŘEZEN 2001

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 4. března 2001, Poutník vyjde 25. března 2001

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký, T. Macháček
Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. **Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.**